

SØNDAG D. 2. AUGUST 2009

Prædiken af Søren P. Grarup

Gammeltestamentlig læsning: Salme 107

PRÆDIKENTEKST: **EFESERBREVET KAP. 3 V.14 - KAP. 4 V. 16.**

Paulus' stærke ord, som vi her læste, er ganske velkendte her i menigheden. Det var de ord, vi greb fat i, da vi for et par-tre år siden stod rådvilde og trætte midt i en ledelseskrisse. De spillede også en væsentlig rolle på BaptistKirkens Missionsstævn i år, idet Jesper Lundegaard hver dag udfoldede en lille bid af disse ord.

Det er meget aktuelle ord. For på én gang ridser de op, hvad vi står midt i, både som menighed her og som kirkesamfund, og samtidig angiver de en vej, vi må vandre.

Egentlig skal jeg slet ikke prædike over denne tekst. Jeg vil blot lade ordene stå og danne baggrund for det, jeg skal dele med jer - nemlig BaptistKirkens nye Fælleserklæring. Og så vil jeg opfordre jer til at tage Fælleserklæringen med hjem og selv lade den og Paulus' ord befrugte hinanden - så har vi stof til mange gode samtaler med masser af liv i.

FÆLLESERKLÆRINGEN

Vi har i BaptistKirken i en årrække haft en Missionserklæring, som bl. a. siger : "Mission er vor identitet og berettigelse." Vi holder Missionsstævne og vi har haft en Missionskomite og et Missionsråd. Og vi har en lang række missionsprojekter. Vi er rigtig glade for ordet MISSION. Og det er i grunden et godt ord. Ordet betyder "sendelse".

Danske soldater sendes på mission til Afganistan.

Når ungerne spiller rollespil, har de også en mission.

Enhver virksomhed med respekt for sig selv og enhver iværksætter har i dag en mission - hvilket oftest blot betyder en indædt idé, som man forfølger, og ikke, at man er sendt af nogen i en større sags tjeneste.

Ordet MISSION er med andre ord blevet temmelig slidt og ofte forvrænget, så vi kristne tit kan tænke på mission som afgrænsede projekter, vi kan tage op, hvis vi har kræfter, tid og penge til det, eller hvis vi brænder for det - nogle kasser uden for os selv, som vi kan fylde noget i - eller lade være.

Også vores egen mangfoldige brug af ordet mission, har været med til at slide på det.

Derfor har vi i alt det nye, der blev vedtaget her i sommer sparet på det ord..

Det skal vi ikke være så kede af, for det statiske navneord mission/sendelse - denne ting, man kan have eller ikke have - findes ikke i Ny Testamente. Derimod findes det dynamiske udsagnsord 'at sende/ at være sendt' som et vigtigt ord.

Vi har brug for at nytænke det levende og dynamiske, vi oprindeligt lagde i det, statiske ord "mission" - ikke ved at finde på nye kasser udenfor os selv - men ved at se og mærke og leve, at det er os, der er sendt af Kristus til verden. Vi er selv missionen - Kristi mission til verden - og derfor er vi det i fællesskab.

Læser vi tæt på Ny Testamente, vil vi se, at har vi sagt Kristus, så har vi også sagt fællesskab, ja mere end det - har vi sagt Kristus, har vi også sagt enhed. Ikke enshed eller meningernes enighed, men kærlighedens enhed og fælles mål.

I vor nuværende situation har vi både i menighederne lokalt og i BiD-fællesskabet brug for at understrege fællesskabet og kærlighedens enhed og fælles mål.

Vi har brug for at kere os om fællesskabet. Fællesskab skal plejes - ikke for at vi skal sidde afsondret fra verden og pille i vor egen navle og glemme, at vi er sendt til verden - men fordi det

Kristus-centrerede, gensidigt forpligtende fællesskab er en forudsætning for, at vi kan gå og følges ad, som vi er sendt. Det gælder i en lokal menighed, og det gælder i et kirkesamfund af menigheder.

Derfor har vi nu ikke længere en erklæring med overskriften Missionserklæring, men en FÆLLESerklæring.

Fælleserklæringen indledes sådan:

“Baptistkirken i Danmark er et kristent trossamfund bestående af baptistmenigheder, der bekender Jesus Kristus som Herre og Frelser i overensstemmelse med Bibelen og derfor sammen søger at opfylde deres fælles kald til Faderens, Sønnens og Helligåndens ære.”

De samme ord er præambelen til vore vedtægter. De er hentet direkte fra vore gamle vedtægter. De udtrykker ganske fint, hvem vi er som kirkesamfund.

Så er der tilføjet en sætning både her og i vedtægterne:

“BaptistKirken er en del af Kristi Kirke og vedkender sig fællesskab med alle kristne, som bekender troen på den treenige Gud. “

I forårets regionale samtaler og i pejlemærkerne derfra kom det klart til udtryk, at der i menighederne er en stærk fælleskirkelig bevidsthed og et stærkt ønske om tættere fællesskab og samarbejde med andre kirker.

Her i menigheden har vi - så længe jeg kan huske - sagt, at vi er en meget økumenisk indstillet menighed. Jeg er ikke sikker på, om vor praksis her i byen ganske svarer til påstanden, og måske har vi ganske meget at lære i samtalen med andre menigheder.

Fællesskab og samarbejde mellem kirker handler ikke bare om at klare opgaverne effektivt, men langt mere handler det om, at enheden blandt de kristne er det stærkeste vidnesbyrd om Kristus og om livet i ham over for den verden, vi er sendt til.

Vi læser videre:

“For at opfylde vort fælles kald som menigheder sendt til verden, bygger fællesskabet i BaptistKirken på tre grundlæggende værdier:”

Det første afsnit fortalte om, hvem og hvad vi er som kirkesamfund og som menigheder. Det følgende fortæller om, hvordan vi vil være det.

Læg mærke til de tre små ord “sendt til verden”. Det følgende kan forekomme meget indadvendt eller internt. Men formålet er vor sendelse med evangeliet til den verden, Gud elsker.

De tre grundlæggende værdier, der trådte frem af forårets samtaler mellem menighederne var ordene:

“SAMTALE, UDRUSTNING til tjeneste og EFTERFØLGELSE af Kristus”.

Det er tre rigtig gode ord. Tænker vi historisk og teologisk, vil vi opdage, at vi her har at gøre med tre ord, som er identitetsbærende for baptister.

De kan rigtig nok umiddelbart virke ret interne - indadvendte - som om missionen, vor sendelse

til verden træder i baggrunden. Men det er kun overfladisk betragtet.
For nogle år siden arbejdede vi en del med her i menigheden:

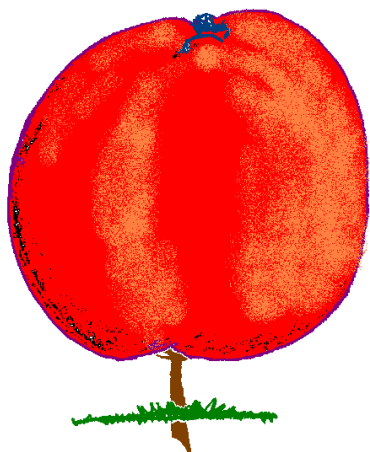
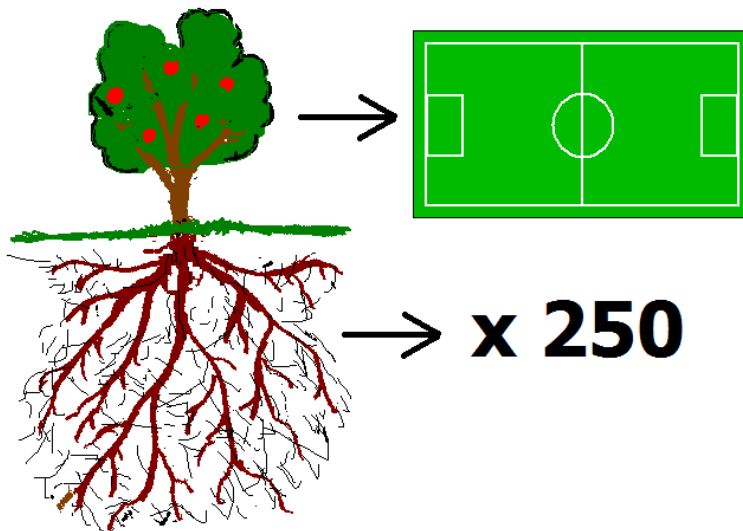
TRÆET.

Et smukt lille æbletræ, som endda bærer æbler. Vi vil gerne, at vort liv - vort fællesskab, vor menighed, vort kirkesamfund - skal ligne sådan et træ.

Men for at det kan ske, må vi være opmærksomme på det, vi ikke umiddelbart ser - det der er usynligt, gemt under jorden - roden:

Roden fylder i rumfang 8 gange så meget som kronen. Og hvis kronen med alle bladene har en overflade på størrelse med en fodboldbane til at ånde med og slikke solskin med, så har roden en overflade på størrelse med 250 fodboldbaner til at suge vand og næring med.

Når proportionerne er sådan ude i naturen, hvorfor skulle de så være anderledes i vort åndelige liv og vor mission i verden?

Men det, vi i mange år har forsøgt som kirke - ikke bare i BaptistKirken, men i store dele af Guds mangfoldige Kirke - har været at skyde genvej og stampe frugt op af jorden uden at tage vare på det nødvendige rodnet. det lader sig ikke gøre!

Med de tre ord: **Samtale, udrustning og efterfølgelse**, har vi sat fokus på rodnettet.

SAMTALE

Samtale

Vi vil skabe rum for en bred, tillidsfuld, visionær og konstruktiv *samtale* mellem os som menigheder og mellem BaptistKirken og andre kirkesamfund, både lokalt, nationalt og globalt, til styrkelse af Kirkens fællesskab, vidnesbyrd og tjeneste i verden.

Samtale er først og fremmest det, at mennesker ser hinanden i øjnene, siger betydningsfulde ord til hinanden og lytter dobbelt så meget, som man taler. Denne ansigt-til-ansigt-samtale er uundværlig, hvis fællesskabet i Kristus skal vokse i tillid og kærlighed og virkeliggøres i vidnesbyrd og tjeneste i verden.

Baptister har altid været meget glade for begrebet "menighedsdemokrati". Ofte har vi selv forfladiget det ved at forveksle det med foreningsdemokrati eller politisk demokrati, hvor det handler om at få sin mening eller sit eget projekt igennem.

Det grundvæsentlige i begrebet menighedsdemokrati er dette, at vor troslære og trospraksis - vor Iræe og vort liv - ikke formes af teologer og videregives i statiske dogmatikbøger, men formes og videregives i den levende, lyttende samtale mellem brødre og søstre, som kender Jesus og lader sig vejlede af Guds ord. Vi samtaler os til dybere forståelse af, hvem den treenige Gud er, hvem vi selv er som Hans børn, hvad Skriften ord betyder for vort liv og fællesskab, hvordan vi konkret skal handle på Jesu kald. Vi taler sammen i tillid til, at hvor to eller tre er sammen i Jesu navn, dér er han selv til stede - Helligåndens hjemsted på jorden er kærlighedens fællesskab.

I de nye rammer for fællesskabet i BaptistKirken - de nye vedtægter - er samtalen kraftigt opgraderet og får en større plads i vort demokrati end afstemningernes hurtige genvej til beslutning.

Og læg mærke til, at det fælleskirkelige aspekt igen er understreget her.

Læg mærke til, at samtalens mål er "styrkelse af Kirkens fællesskab, vidnesbyrd og tjeneste i verden."

Samtale er ikke at hygge sine egne kartofler. I Kristus har vi med i noget, der er større end os selv og vor egen kartoffelmark. Vi er ét i Kristus og vi er i samme båd - både i menigheden, i vort kirkesamfund og med alle vore brødre og søstre i Guds brogede kirke. De andres glæder, sorger, udfordringer er derfor også mine, hvad enten 'de andre' er en anden menighed eller et andet kirkesamfund. Gennem samtalen konkretiseres enheden i Kristus.

Til samtalen hører som det vigtigste også bønnen - samtalen med Gud - som både er, når vi folder hænderne i stilhed, og når vi taler med hinanden i Jesu navn og oplever, at Gud snakker med. Og det er præcis, hvad vi har oplevet i de samtaler, der har ført os hertil som kirkesamfund.

Samtalen står først her, fordi den er en forudsætning for de to næste ord.

UDRUSTNING

Udrustning

Vi vil skabe mulighed for, at mennesker, som kaldes til tjeneste, *udrustes* dertil. Vi vil hjælpe hinanden til at få de bedste muligheder for i fællesskabet at efterleve det personlige kald til tjeneste for Gud.

Udrustning til vidnesbyrd og tjeneste i verden er først og fremmest Helligåndens suveræne arbejde. Han udruster den enkelte med Kristi sindelag, Han udruster menigheden med en mangfoldighed af nådegaver. Det gør han, hvor mennesker er sammen i Jesu navn - - her kommer samtalen igen ind i billedet som et væsentligt element.

Den udrustning skal opmuntres, plejes og udvikles gennem undervisning og træning.

Forårets samtaler viste klart, at det er en opgave, vi må prioritere højt i vort fællesskab i BaptistKirken.

Tænker vi videre fra erklæringens overordnede, svungne vendinger til jordnær praksis, er det oplagt at tænke det fælleskirkelige med ind, som vi også har gjort i flere år med præste- og lederuddannelsen på SALT. I de kommende år sker der en spændende omlægning på det felt, og der kommer udfordringer til os også på lokalplan. Det skal jeg ikke komme nærmere ind på her.

Efterfølgelse

Vi vil udfordre hinanden som menigheder til vedholdende og trofast *efterfølgelse* af Kristus ved sammen at tage del i og ansvar for konkrete projekter, der rækker udover os selv i den verden, vi er en del af.

Måske tænker vi traditionelt, at efterfølgelse af Kristus er noget meget personligt og derfor ikke hører hjemme i et kirkesamfunds fælleserklæring. Efterfølgelse er en meget personlig sag, men ikke privat - i høj grad også en fælles sag, for har vi sagt Kristus, har vi også sagt fællesskab og enhed.

Vi er kaldet til at følge Kristus sammen - i menigheden, i kirkesamfundet - i Kristi Kirke. Den, der vil følge Kristus alene, farer vild.

Når vi indretter os med paragraffer og systemer og rammer i en menighed eller et kirkesamfund, skal vi ikke blot tænke forenings- eller forretningsmæssigt - at nu skal det her gøres effektivt og smartest - men vi skal lade vort unike fællesskab i Kristus forme rammerne, så rammerne bliver en hjælp på vor fælles vandring i efterfølgelse af Kristus.

Når vi tænker missionsprojekter, er det ikke bare nødvendige opgaver derude, der skal løses på den mest praktiske og billigste måde. De er skridt på den vej, vi sammen skal vandre med Kristus, og de skal varetages med det for øje.

Det vigtige er, at de ting, vi gør sammen - i menighedens fællesskab, i fællesskabet af menigheder i BaptistKirken, i fællesskabet med andre kirkesamfund - også tjener til at bringe den enkelte af os tættere på Kristus - ind i et dybere fællesskab med Jesus, så det bliver ham, der afspejles i vor færden, i vore ord, i vort liv, i vore projekter, i vort fællesskab.

Med det i tanke er det klart, at samtalen (igen) er uomgængelig i vor fælles efterfølgelse af Kristus.

SAMTALE, UDRUSTNING, EFTERFØLGELSE

Jeg tror, at disse tre ord - samtale, udrustning og efterfølgelse - rummer et specifikt kald fra Gud til os som kirkesamfund og som lokale menigheder netop i den tid, vi lever i nu. Lader vi de tre ord blive mere end ord på et stykke papir, lader vi dem få liv i vort fællesskab, så går vi en spændende tid i møde - en tid fuld af overraskelser og velsignelser - og alt det herlige besvær, som Guds velsignelser fører med sig.

Tag Fælleserklæringen med hjem (samlet på næste side). Læs den og hold den sammen med Paulus' ord i Efeserbrevet kap. 3 v. 14 til kap 4 v. 16. Og lad os så vende tilbage og tale om, hvad det siger til os.

BAPTISTKIRKENS FÆLLESERKLÆRING

Baptistkirken i Danmark er et kristent trossamfund bestående af baptistmenigheder, der bekender Jesus Kristus som Herre og Frelser i overensstemmelse med Bibelen og derfor sammen søger at opfylde deres fælles kald til Faderens, Sønnens og Helligåndens ære. BaptistKirken er en del af Kristi Kirke og vedkender sig fællesskab med alle kristne, som bekender troen på den treenige Gud.

For at opfylde vort fælles kald som menigheder sendt til verden, bygger fællesskabet i BaptistKirken på tre grundlæggende værdier:

SAMTALE

Vi vil skabe rum for en bred, tillidsfuld, visionær og konstruktiv *samtale* mellem os som menigheder og mellem BaptistKirken og andre kirkesamfund, både lokalt, nationalt og globalt, til styrkelse af Kirkens fællesskab, vidnesbyrd og tjeneste i verden.

UDRUSTNING

Vi vil skabe mulighed for, at mennesker, som kaldes til tjeneste, *udrustes* dertil. Vi vil hjælpe hinanden til at få de bedste muligheder for i fællesskabet at efterleve det personlige kald til tjeneste for Gud.

EFTERFØLGELSE

Vi vil udfordre hinanden som menigheder til vedholdende og trofast *efterfølgelse* af Kristus ved sammen at tage del i og ansvar for konkrete projekter, der rækker udover os selv i den verden, vi er en del af.

Vedtaget af Landskonferencen 22.07.2009